

DANIELLE STEEL
AZ ESKÜVŐI
RUHA

DANIELLE STEEL
AZ ESKÜVŐI
RUHA

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Danielle Steel: *The Wedding Dress*
Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, in 2020
Copyright © 2020 by Danielle Steel
All rights reserved
Cover images: © *Dimitris Skoulos/Trunk Archive*
Author photograph © *Brigitte Lacombe*

Fordította *Sóvágó Katalin*

Hungarian translation
© by *Sóvágó Katalin*, 2022

Hungarian edition
© by *Maecenas Könyvkiadó*, 2022
honlap: www.maecenaskiado.hu

*Drága gyermekeimnek,
Beatie-nek, Trevornak, Toddnak, Nicknek,
Samanthának, Victoriának, Vanessának,
Maxxnak és Zarának.*

*Legyetek bölcsek, legyetek szerencsések,
legyetek kedvesek, és legyetek boldogok!
Tudjatok szeretni, és akkor mások is
szeretni fognak benneteket.
Kívánom, hogy legyen csodás az életetek,
és őrizzétek az egymás iránti szeretetet.
Én mindig ott leszek veletek, mert
teljes szívemből szeretlek titeket.*

Anya/d.s.

*Négy nő, négy nemzedéket képviselve
örökíti tovább a becses családi ereklyeként őrzött
esküvői ruhát. Mindegyik nő a maga sorsának kovácsa,
miközben küldetésüket teljesítik a történelem viharában.*

1. fejezet

Zord időt hozott az 1928-as év decembere. Fagyos szél fúj a San Franciscó-i öböl felől a karácsonyt megelőző héten, azon a téli estén is, amikor Deveraux-ék megtartották a maholnap felnőtt sorba lépő lányuk tiszteletére rendezett bált. Az eseményt izgatott várakozás előzte meg, a város krémje hónapok óta másról sem beszélt. A pazar szépségű Deveraux-házban átfestették a szobákat, kimosatták a függönyöket, ragyogóra suvickolták a csillárokat. A bálteremben liliumfüzerek illatoztak az ajtók fölött, gyertyák százainak lángja lobogott, fénylő ezüsttel és metszett kristállyal terítették meg az asztalokat.

A pompásnak ígérkező estre meginvitálták a San Franciscó-i jó társaság legfontosabb tagjait, akik közül csak néhányan háritották el Charles és Louise Deveraux meghívását. Az inasok hetek óta tologatták a bútorokat, hogy helyet csináljanak a mintegy hatszáz vendégnek.

Eleanor Deveraux az anyja öltözőjében feszengett. Erre az estére várt egész eddigi életében. Elsőbálozó lesz, most mutatják be hivatalosan a társaságnak. Kissé zavarban, kuncogva nézett az anyjára, Louise-ra. Wilson, Louise komornája, a báli ruhát a karjára vetve várakozott, hogy segítsen felöltözni a kisasszonynak.

Wilson is megilletődött ezen az estén. Az írországi tanyán fölcseperedett parasztlány szerencsét pró-

bálni jött Amerikába, félig kalandvágyból, félig abban a reményben, hogy itt majd férjet talál. Mivel a rokonai Bostonban laktak, beállt szolgálni az ugyancsak bostoni Louise családjához, majd San Franciscóba jött a kisasszonyával, aki huszonhat évvel ezelőtt feleségül ment Charles Deveraux-hoz.

Louise-t huszonhét éve ugyancsak Wilson öltöztette az első báljára, azóta is az ő komornája volt. Gazdáinál szinte családtagnak számított. A karjában tartotta az újszülött Eleanort, és hét évvel korábban a kislány fivérét, Arthurt is. A családdal gyászolt, amikor Arthurt ötéves korában elvitte a tüdőgyulladás. Eleanor két évvel a kisfiú halála után született, és Louise-nak azóta nem sikerült megfogannia, pedig annyira szerettek volna még egy fiút. Egyetlen életben maradt gyermeküket valósággal bálványozták.

Most pedig Wilson, aki már huszonnyolc éve élt Amerikában, a kisasszonya lányát öltöztette a rég várt első bálra. Könnyektől csillogó szemmel figyelte Eleanort, ahogy szorosán átöleli az anyját. Louise gyöngéden segített föltennie a fülbevalót, amelyet ő kapott huszonhét éve az első báljára az anyjától. Ez volt Eleanor első felnőtt ékszere. Louise a smaragdgarbiturát viselte, amellyel Charles ajándékozta meg a tizedik házassági évfordulójukon, és hozzá a nagyanyja gyémántdiadémját.

Charles Deveraux eszményi férjnek bizonyult, Eleanor szerető szülők szilárd kapcsolatából jött a világra. Szülei röviddel Louise bostoni bemutatása után, New Yorkban ismerkedtek össze karácsony idején, ugyancsak egy bálon, amelyet a lány rokonai adtak. Charles épp akkor jött át látogatóba San Fran-

ciscóból, és ezen a bálon figyelt fel az előkelő bankárcsaládból származó Louise-ra. A házasság, amelyet az ifjú pár szülei hoztak tető alá, nagyszerűen bejött mindkettőjüknek. Az udvarlás arra a két bostoni látogatásra szorítkozott, amelyeket Charles tett a lány családjánál. Szerelmük a megismerkedésüket követő három hónap élénk levelezésében szökkent szárba. Márciusban bejelentették az eljegyzésüket, júniusban összeházasodtak. Európába mentek nászútra, utána hazatértek Charles San Franciscó-i házába.

Charles a város két legfontosabb bankja közül az egyiknek volt az örököse. Családja Franciaországból érkezett az aranyláz idején, hogy segítsen rendet teremteni a káoszban, és támogassa a hirtelen meggazdagodott bányászokat frissen szerzett vagyonuk megóvásában és befektetésében. Charles ősei Kaliforniában maradtak, és maguk is óriási vagyonra tettek szert. Az 1860-ban épült Deveraux-palota a Nob Hill tetején a legnagyobb volt San Franciscóban. Miután Charles szülei kevéssel a fiuk esküvője után elhaláloztak, a fiatalok beköltöztek a megüresedett házba. Charles vezette a családi bankot. Ez a magas, vékony, szőke, kék szemű, elegáns, arisztokratikus és disztिंगvált ember, aki a legtekintélyesebb polgárok közé számított San Franciscóban, imádta a feleségét meg a lányát, és ő is évek óta várt erre az estére.

Eleanort mindenki eszményi szépségnek tartotta. Hosszú, hollófekete hajával, porcelánfehér bőrével, égszínkék szemével, finom vonásaival nagyon hasonlított az anyjára, egyformán tökéletes volt az alakjuk is, csak Eleanor valamivel magasabbra nőtt Louise-nál. Gondos nevelésben részesült, házitánítók és előkelő nevelőnők pallérozták, akárcsak az anyját

Bostonban, és az ő köreikhez tartozó hajadonokat San Franciscóban.

Mivel több nevelőnője is francia volt, Eleanor folyékonyan beszélt a nyelvet. Értett az akvarellfestéshez, gyönyörűen zongorázott, érdekelte a művészettörténet, és rengeteget olvasott. Szülei, merészen modern felfogásról téve tanúságot, négy évre beíraták még Miss Benson lányiskolájába is, hogy teljessé tegyék a nevelését. Eleanor júniusban kapta meg a bizonyítványát, tucatnyi vele egykorú és neveltetésű ifjú hölgy társaságában. Sok lánnyal özszebarátkozott az iskolában, ami szavatolta, hogy első társasági szezóját minden képzeletet felülmúlóan szórakoztatóvá tegyék a házi bálók és partik, amelyeket a barátnők szülei adnak.

A frissen bemutatott hajadonok többsége általában még abban az évben férjhez ment vagy komoly udvarlót szerzett. Charles remélte, hogy Eleanor-nál lassabban mennek majd a dolgok. A gondolatát sem tudta elviselni, hogy előbb-utóbb meg kell válnia a lányától. Minden udvarlónak bizonyítania kellett az érdemeit ahhoz, hogy Charles áldását adja a házasságra. Eleanor kétségtelenül prima partinak számított, mert egy napon megörökli Charles egész vagyonát. A szülők ezt már diszkrétan megbeszéltek egymás között, a lányuknak persze nem szóltak róla. Eleanor-t nem is érdekelte. Neki most csak az volt a fontos, hogy gyönyörű ruhákat viselhessen, és izgalmas multságokba járhasson. Nem volt sürgős férjet találnia, mert pompásan érezte magát otthon a szüleivel.

Persze a bálók is remek szórakozásnak ígérkeznek, főleg az övé! Charles és Louise vigyáztak, hogy ne

hívjanak meg gátlástalan és arcátlan alakokat. A léha figurákat és a hozományvadászokat minél távolabb akarták tartani Eleanortól, aki vidám, eszes lány volt, csak járatlan a világ dolgaiban, és a szülei azt akarták, hogy még jó darabig ilyen is maradjon.

A fontos nap előkészületeiben két dolognak volt kiemelt jelentősége: kiket hívjanak meg, és ki muzsikáljon nekik. Végül Los Angelesből fogadtak föl zenészeket. Eleanort csak a báli ruhája érdekelte. Charles áldásával ő és az anyja elutaztak New Yorkba, ahonnan áthajóztak Európába a hét éve vízre bocsátott, SS *Paris* gőzösön. Ez volt Eleanor első külföldi útja. Egy hónapig laktak a párizsi Ritz hotelben. Több divatszalon is meglátogattak, noha Louise már eldöntötte, hogy mindenképpen Worthnél varratja Eleanor ruháját.

Jean-Charles, az alapító Charles Frederick Worth dédunokája vezette a céget, akinek legújabb kreációi forradalmasították a divatot. Tökéletes modern divattervezőnek számított, Louise pedig izgalmas, ugyanakkor méltóságteljesen elegáns ruhát akart a lányának, olyat, amilyen senki másnak sincs. Egy Worth-ruha csillagászati összegbe került, ám Charles engedélyezte a feleségének, hogy azt vegyen, amit akar, csak ne legyen túl modern vagy merész. Worth gyöngyei, fémszállai, fantasztikus hímzései, mesés kelméi műalkotássá nemesítettek mindent, amihez hozzáért. Eleanor szép, nyúlánk alakját mintha épp ezekhez a karcsú kreációkhoz teremtették volna.

Worth hátul kissé ejtett dekoltázsú, diszkrétan rafolt ruhát tervezett, amely egyenes vonalban omlott le a lány válláról. Eleanor álmodni se mert róla, hogy létezhet ekkora gyönyörűség. Worth tervezett hozzá

fejdísz is, mert az volt a legújabb divat, amelynek gyöngyhímzése dicsfényként derengett a lány sötét fürtjein. Maga volt a tökély. Anya és lánya július végén érkeztek haza San Franciscóba a szövvényes hímzéstől és gyöngyöktől súlyos ruhával, amelyet most Wilson tartott a karján.

Elérkezett a régen várt pillanat: Eleanor végre felölthette a ruhát. Tarkóján laza kontyba tűzött sötét hajába gyöngyöket fűzött Wilson ügyes keze, az arcát keretező divatos hullámokat pedig a fejdísz koronázta meg. Az egyszerre divatos és hagyományos ruha a Worth-ház összes híres fortélyának felvonultatásával varázsolta feledhetetlenné a hatást.

Louise és Wilson hátráltak egy lépést, hogy megcsodálhassák ezt a tündöklő jelenést. Eleanor látta mögöttük a tükörképét, de alig ismert rá az elegáns ifjú hölgyre. Az apjának, aki ugyancsak nem látta még a ruhát, földbe gyökerezett a lába, amikor belépett az öltözőszobába.

– Ó, ne! – mondta riadtan. Eleanor azonnal kétségbeesett.

– Neked nem tetszik, papa?

– Nagyon is tetszik, de tetszeni fog rajtam kívül minden férfinak San Franciscóban! Hajnalig tízen is megkérlik a kezedet, ha nem húszan! – Charles a feleségéhez fordult. – Nem volt valami kevésbé látványos? Még nem készültem föl rá lelkileg, hogy elveszítem a lányomat! – A három nő elnevette magát, Eleanor fellélegzett. Arra vágyott, hogy az apja is helyeselje a választását.

– Csakugyan szépnek találsz, papa? – kérdezte ragyogó szemmel. Charles pedig, aki most is nagyon elegáns volt frakkban, a lányához hajolt, és pusztit

lehelt az arcára, aztán elismerő pillantást vetett a feleségére. Louise a tőle kapott, gyönyörű smaragdokat viselte zöld szaténruhájához. Ilyen gavallér férj mellett minden társasági eseményen ő volt a legszebben fölékesítve.

– Hogyne lenne szép! Te és a mama nagyon okosan használtátok ki a párizsi időt. – Egy kevésbé gáláns férfi elsápadt volna a számla láttán. Worth híres volt arról, hogy a számlázásnál ugyancsak megnyomta a ceruzát, főleg az amerikai megrendelőknél, és ezúttal sem hazudtolta meg önmagát. Ám Charles nem sajnálta a pénzt; ez a ruha megérte az utolsó centig. Megengedhette magának, és azt akarta, hogy a felesége és a lánya örüljön. Jólesett arra gondolnia, hogy Eleanor lesz a legszebb elsőbálozó ebben a szezonban. Vagy akármelyikben. Ehhez mért körültekintéssel szervezte meg az eseményt, mert azt akarta, hogy ezt az emléket Eleanor örökre megőrizze. Az ő csodapalotájuk a Nob Hillen épp a megfelelő hely lesz hozzá.

A karját nyújtotta a lányának, és kivezette az öltözőszobából. Ők ketten vonultak le elsőként a lépcsőn, Louise szorosan mögöttük lépdelt. Wilson gyengéd mosollyal nézett utánuk, mert örült a boldogságuknak. Jó emberek ők, és miután húsz éve elvesztették a fiukat, megérdemelnék minden örömet, amit az élet adhat. A komorna meg akarta várni Eleanort, hogy segítsen levetkőznie, ha majd véget ér a bál, ami igencsak későn lesz. Este bőséges vacsorát szervíroznak, éjfélkor szupé, hatkor reggeli az éjszakázást bíró fiataloknak meg a nőtlen uraknak, akik maradnak, hogy megtáncoltassák az ifjú hölgyeket, és flörtöljenek velük. Az öregek addigra elmennek, de Wilson tudta, hogy a fiatalok áttáncolják az éjszakát.

A lépcső alján tíz-egynéhány inas várakozott, hogy ezüstitálcaikról felszolgálják a pezsgőt. Fele-részen a család alkalmazottai voltak, a többieket a bál éjszakájára fogadták fel. Charles felhozatta a pincéjéből a legjobb évjáratú pezsgőket; a pincét még jóval az előtt töltötték fel, hogy bevezették volna a szesztilalmat, így nem kellett bort vagy pezsgőt vásárolni ekkora sokaságnak. Mivel pedig ez házi mulatság, az itallal nem követnek el törvénysértést. A konyhán forrt a munka, a szakácsné és a három segédje lázasan sütöttek-főztek, és inasok tucatjai várták, hogy felszolgálhassák az ételt.

Louise aprólékosan kitervelt mindent. A ház úszott a virágtengerben, gyertyafényben fürödtek a szobák, a bálterem felkészült a vendégek fogadására. Louise hetekig törte a fejét az ülésrenden, hogy mindenki a megfelelő szomszéd mellé kerüljön. Eleanornak és a barátnőinek egy hosszú asztalt terítettek, amelynél csak a legjobb családok gondosan megválogatott, legelbűvölőbb fiainak jutott hely.

Kezdek szállingózni a meghívottak. Autók hosszú sora kígyózott a felhajtón, hogy a sofőrök egyenként odakormányozhassák őket a főbejárat elé. Itt is az inasok hada várakozott, hogy átvehesse a felöltőket és a báli köpenyeket. Charles, Louise és Eleanor egymás mellett állva üdvözölték a vendégeket, miután Houghton, a komornyik bejelentette őket. Az estély semmivel sem volt kevésbé előírásos vagy elegáns, mint Bostonban és New Yorkban a hasonló események. Csillogásban a San Franciscó-i társaságnak nem kellett szégyenkeznie a keleti part előtt.

Eleanor sugárzott. Szülei sorra bemutatták sosem látott, ismeretlen embereknek és a család barátainak,

akik átölelték, és bókoltak neki, hogy egyszerűen csodás ebben a gyönyörű ruhában. Szülei büszkén nézték, milyen lenyűgözően egyesíti magában az eleganciát az előkelőséggel. Egyre több vendég érkezett, akik betódultak a fogadószobákba. Egy teljes órába telt, mire a szülők és az esemény főszereplője eljöhettek az ajtótól és csatlakozhattak a vendégsegreghez. Eleanor odasúgta az anyjának, hogy tisztára olyan, mint egy esküvő, csak vőlegény nélkül, mire Louise elnevette magát.

– Csakugyan! Bár arra sem kell sokat várni! – Nem mintha a lánynak vagy a szüleinek sürgős lett volna a dolog. Az persze izgalmas, hogy Eleanor most már tagja a jó társaságnak. Ki is akarta élvezni minden percét, a lehető legtovább. Sok csinos fiatalembert üdvözölt a vendégek fogadásánál. A korabeli fiúk többnyire maflának és borzasztóan fiatalnak látszottak. Voltak, akik fülig pirultak, miközben köszöntek Eleanornak, aztán csak úgy összeverődtek népes csoportokba, nagy szemekkel bámulták az ifjú hölgyeket, és pezsgőt kortyolgattak.

A bátrabbja odajött Eleanorhoz, és arra kérték, írja be a nevüket a táncrendjébe. Ő ilyenkor elővette a csodaszép könyvecskét, amelyet aznap kapott ajándékba az apjától. A lapok elefántcsontból készültek, a rózsaszínre zománcozott borítót maga Carl Fabergé rakta ki parányi gyöngyökkel és gyémántokkal még valamikor a század elején. Ha véget ér az estély, az elefántcsont lapokat tisztára lehet radírozni, hogy Eleanor ismét használhassa őket a következő bálján. Tartozott hozzá egy pirinyó rózsaszín zománcos ceruza, a végén cseppnyi gyémánttal.

A lány elővette estélyi tarsolyából ezt a szépséget,

és beleírta a neveket. Ahogy ezt a többi fiatalember meglátta, valóságos tömeg rohanta meg Eleanort, és mindenki táncokért esdekelt. Mire egy órával később átvonultak a bálteremből az ebédlőbe, majdnem megtelt a könyvecske. Természetesen jutott táncos a többi kisasszonynak is. Eleanor összesűgött fél tucat barátnőjével, miközben bementek a bálterembe.

– Nagyon csinosak, nem? – kérdezte a lányoktól, akik osztálytársai voltak Miss Bensonnál. Mindenki helyeselt. Louise ugyancsak megválogatta, kik kerüljenek rá a vendéglistára, amivel a szobában tartózkodó fiatalemberek is nagyon elégedettnek látszottak. A fiatalok asztala pezsgett a jókedvtől. Beszélgettek, kacagtak, remekül érezték magukat a vacsoránál. Az idősebbek a nagy asztalnál helyeslően mosolyogtak rájuk. A legtöbb emberben kellemes emlékeket ébreszt a lányok első bálja, és jó volt látni ezt a sok szép fiatalot, ahogy ilyen jóízűen és fölségesen mulatnak.

Eleanor az apjával járta el az első táncot, egy keringőt. Charles másodiknak Louise-t vezette ki a parkettre, és mintegy jelre, akkor már mindenki táncra perdült. A család legrégebb barátai kerültek a szülők asztalához. Az együttes, amelyet Louise fel fogadott, nagyon jól játszott, Charles gratulált is érte a feleségének. Ahogy az este éjszakába hajlott, a zene is frissebb lett. Eleanort külön leckékkal készítették fel a bálra. Mivel elegáns táncrendje zsúfolásig telt nevekkal, egy darabig le sem ülhetett. Végül más ifjú hölgyek társaságában átmenekült a könyvtárba, pár perc pihenőre. Több gavallér is követte őket, hogy folytassák a félbemaradt beszélgetéseket, vagy találkozzanak a lányokkal, akikkel még nem táncoltak.

Ahogy beléptek a könyvtárba, Eleanor nyomban észrevett egy magas, jóképű, sötét hajú férfit, aki egészen belefeledkezett az egyik polcra leemelt könyvbe. Charlesnak gazdag gyűjteménye volt könyvritkaságokból és ősnymtatványokból. A férfi meglepetten felnézett az ajtón betóduló hölgyekre, és rámosolygott Eleanorra, aki elsietett mellette a nyitott ablakhoz, hogy egy kis friss levegőt szívjon. A lány megjegyezte, hogy melegen és komolyan csillogó, barna szeme van.

– Látom, áttáncolta az éjszakát – szólalt meg a férfi, és visszahelyezte a kötetet a polcra. A barátnők szétszóródtak a könyvtárban. – Csodálatos könyvei vannak az édesapjának! – folytatta elismerően. Eleanor mosolygott.

– A világ négy sarkából szedte össze őket, bár a legtöbbje Angliából és New Yorkból való. – Hála Charlesnak, aki bemutatatta őket egymásnak, már tudták, ki kicsoda. A férfit Alexander Allennek hívták. Eleanor eddig csak névről ismerte, személyesen még sosem találkozott vele. Allen a város másik legfontosabb bankár családjához tartozott, jóval idősebb volt Eleanor kortársainál, így, mondhatni, atyáskodva nézett a ház kisasszonyára. Talán harmincöt is lehetett, Eleanorhoz képest kész felnőtt, és egyedül érkezett a bálba. – Fölkértem volna, de amilyen ostromot kellett kiállnia, bizonyára színültig megtelt a táncrendje. – Allen nem szokott elsőbálozók körül legyeskedni, de nem is akarta, hogy nevetlennek tartsák, amiért nem táncoltatja meg Charles lányát.

– Tulajdonképpen maradt még három táncom – bökte ki Eleanor olyan ártatlanul, hogy Allen felkacagott. Eleanor annyira újonc volt a társasági élet-

ben, hogy valami csodálatosan gyermeki bűbáj áradt belőle.

– Feliratkoznék, de attól félek, hogy a lába és a cipellője látná kárát. – Az elegáns fehér szatécipő, amelyen strasszal és gyöngyökkel kirakott csat sziporkázott, ugyancsak Worthnél készült. Az ő remekműve volt a gyönggyel és ezüstvirágokkal sűrűn kivarrott, apró estélyi táska is. – Írjon be erre a háromra, és az első után majd eldönti, milyen vagyok táncosnak. Ha legázolom a cipőjét, szabadon engedem, hogy kereshessen más partnert az utolsó kettőhöz. – A lány felkacagott, és előhalászta a tarsolyból a rózsaszín, zománcos táncrendet. Allen nem akarta megsérteni a házigazdát azzal, hogy fel sem kéri a lányukat. Elvégre az ő tiszteletére adják az estélyt.

– Korrekt! – örvendezett Eleanor, és beírta Allen nevét két külön oldalra, mert az első tánc valamivel korábbra volt beütemezve, mint a másik kettő. Még néhány percre csevegtek, aztán bejött Eleanor következő partnere, és átvezette hölgyét a bálterembe. A távozó Eleanor intett Alexander Allennek. A férfi elmosolyodott, és leemelt egy újabb könyvet a polcról. Az olvasást általában szórakoztatóbbnak tartotta a bálozásnál, noha most már várta, hogy táncolhasson Eleanorral. Volt valami természetes üdeség abban a lányban. Ráadásul jólesett beszélgetni vele. Nyoma sem volt benne a szégyenlős elsőbálozók kínos féltékenységének, vagy annak az agresszivitásnak, amellyel más lányok már az első táncban férjet akarnak fogni. Eleanor csak élvezte a szórakozást, elegánsan öltözött, és roppant bájos volt.

Allennek egy órát kellett várnia az első táncukra. Valamivel korábban visszaballagott a bálterembe. Ad-

digra a nagy vacsorázóasztalokat lecserélték több kicsire, amelyeknél emberek álldogáltak, iszogattak és beszélgettek. A hangulat feltűnően jó volt, mindenki pompásan mulatott. Alex Allen odament Eleanorhoz, hogy felkérje. A lány felderült, amikor meglátta.

– Minden úgy alakult, ahogyan remélte? – érdeklődött a férfi, miközben átfogta Eleanor meglepően törékeny derekát, és megtették az első lépéseket a zsúfolt parketten. Eleanor remekül táncolt.

– Ó, igen! – felelte széles mosollyal a lány. – Minden, amit reméltem, sőt még annál is több! Olyan izgalmas! Még sosem voltam bálban.

– Nos, kevés olyat talál, ami ehhez lenne mérhető. Pazar estével ajándékoztak meg mindnyájunkat a szülei. Általában nem rajongok a bálókért, de itt pompásan érzem magamat, főleg most, hogy önnel táncolhatok. – Eleanor olyan boldognak látszott, hogy Allennek mosolyognia kellett rá. Néhány volt osztálytárs felfigyelt rájuk, és megsajnálta Eleanort, amiért egy ilyen öregember (mert Allen az ő szemükben már az volt) a gavallérja. Charles a feleségére nézett, és felvonta a szemöldökét. Meglepte, hogy Alex Allen egyáltalán táncol.

Nagyon mutatós pár voltak. Eleanor szülei figyelték őket, és Charles egyszer csak megszólalt:

– Csodálkozom, hogy meghívtad. Nem az a típus, aki fiatal lányoknak udvarol. Szinte sosem látom társaságban, kivéve hébe-hóba a klubban, ebédnél. Nagyon komoly, ugyanakkor jó ember. Bizonyára úgy érezte, hogy illendő megtáncoltatnia Eleanort. – Ez nagyon jó nevelésre vallott, ékesszólóan bizonyította, hogy Allen érdeklődése túlterjed a vacsorán és a finom borokon.

– Kétlem, hogy kiheverte volna azt, ami történt. Egy darabig az összes ambiciózus anya őt hívogatta, de azt hiszem, egy-két évig sehova sem tette be a lábát. Valakitől azt hallottam, hogy megcsontosodott agglégény. De akkor is szükségünk volt férfiakra, hogy legyen, aki megtáncoltatja az ilyen korú asszonyokat. – Minden mulatságban akadnak aggszüzek és fiatal özvegyek; Alex Allen korban éppen megfelelt nekik. Az mégse járja, hogy egy bálban csak nők férfiak és kisfiúk legyenek.

– Szörnyű tragédia – bólogatott Charles. Emlékezett az esetre, mindketten emlékeztek rá. Nyolc éve Alexnek menyasszonya volt, San Francisco híres szépsége, a város egyik legjobb családjának a lánya. Az a fajta szerelmi történet volt, amelyen mindenki elandalodik, talán mert olyan elragadók voltak együtt, és láthatólag nagyon szerették egymást. Alex leszolgált az idejét a Nagy Háborúban a franciaországi fronton, és két év múlva örülten szerelmes vőlegényként tért haza. Aztán jött a spanyolnátha, és öt nappal az esküvő előtt a menyasszony meghalt. Alex anyja ugyanannak a járványnak esett áldozatul, az apja két évvel később hunyt el, teljesen váratlanul.

Alex huszonhat évesen megörökölte a családi bankot, amelyet most, harminckét éves korában is ő vezetett. Charles elismerte, hogy jó munkát végez.

– Valószínűleg túlságosan lefoglalja a bank, hogysem házassággal foglalkozzon, és különben is, rettenetes megrázkódtatás volt az neki – mondta szánakozva. – Eleanorhoz ugyan túl idős, de azért jól titted, hogy meghívtad. Derék ember. Kedveltem az apját. Szörnyű tragédia. Ha jól számolom, az anyja és a menyasszonya halála majdhogynem ugyanazon

a napon következett be! – Sok barátjukat veszítették el a járványban, amely végiggázolt a világon, és több életet oltott ki, mint a háború. Mire a spanyolnátha kidühöngte magát, húszmillióval csappant meg a Föld népessége. Louise hónapokig ki sem engedte a házból Eleanort, aki tízéves volt a pandémia idején. Miután a fiukat elvitte a tüdőgyulladás, attól rettegtek, hogy egyetlen életben maradt gyermeküktől a spanyolnátha fosztja meg őket.

– Nos, milyen voltam? – érdeklődött Alex, és megsemmélt Eleanor cipőjét, miután véget ért a tánc. – Azt hiszem – szerénykedett –, vagy tucatszor ráléphettem a lábára.

– Egyszer sem! – válaszolta büszkén a lány, és kisé feljebb húzta a szoknyáját, hogy kilátsszék a cipője, amely olyan volt, akár a patyolat. Alexnek feltűnt, milyen kicsi, keskeny lába van.

– Szerencsémre – mosolygott a férfi. – Ez azt jelenti, hogy a másik kettőre is megmaradhatok a táncrendjében? – Eleanor mosolyogva bólintott.

– Jólesett önnel beszélgetni – bökte ki elfogódottan, ami először történt meg vele a férfi társaságában. Megindító ifjúsága és sebezhetősége felébresztette Alexben a védelmező ösztönt.

– Habár százévesnek látszhattam ön mellett – mondta komorabban, mint akarta. Eleanorral könnyű volt őszintének lenni. A lány elpirult. Valóban öregnek tartotta Alexet, még ha nem is százesztendősnék. Talán Allen is olyan agglegény, mint amilyenektől óvták a szülei? Azt mondták, hogy azok az urak direkt a csitrikre vadásznak. Á, ha olyan lenne, a mama bizonyosan nem hívja meg.

– Miért nem táncol gyakrabban? Hiszen olyan ügyes táncos! – mondta annyira komolyan, hogy Allen felkacagott.

– Köszönöm. Ön is kiváló táncosnő. – Ismét elkomolyodott. – Hosszú história az enyém, nem is való egy ilyen estére. Ritkán járok partikra, elsőbálosokhoz meg végképp öreg vagyok. Csak hát az ön apja olyan rokonszenves, hogy ebben az esetben kivételt tettem, és nagyon örülök, hogy így történt! Igyekszem megkímélni a cipőjét a következő két táncban is. Nekem is jólesett önnel beszélgetni – mondta. Eleanor mosolygott.

– A velem egykorú fiúk kissé fárasztók egy idő után, és a többségük mostanra leitta magát. Ők fogják letaposni a cipőmet! – Ezen mindketten nevettek. Ekkor odajött Eleanor következő partnere, és elvitte a hölgyét. Alex mosolyogva gyönyörködött a lányban, aki szó szerint áttáncolta az éjszakát.

Még fél óra volt hátra a következő közös táncukig. Alex kissé már fáradt, ám Eleanor változatlanul friss és kecses volt. Mire vége lett a táncnak, feltálatták az éjféλι vacsorát. Alex és Eleanor egymás mellett foglaltak helyet az asztalnál, hogy egyenek pár falatot. Kezdett fogyatkozni a vendégsereg, az idősebbek szedelőzködtek. Charles és Louise beálltak a bálterem ajtajához, hogy búcsút vehessenek tőlük.

Eleanor asztalát körülülték a régi osztálytársak és a gyerekkori barátok, akik úgy sandítottak a harminckét éves Alexre, mintha valakinek az apja lenne, ám hamar rájöttek, hogy nagyon is jófej. Allen ugratta és megnevettette őket, adomákat mesélt első bálokról, ahol minden félresikerült, sőt, az egyikén az elsőbálos leányzó úgy becsicscentett, hogy seholy sem

találták. Aztán mégis rábukkantak, ahogy az igazak álmát aludta az asztal alatt. Eleanor barátai imádták ezt a sztorit meg az elbeszélő stílusát. Szupé után Alex felkérte Eleanort az utolsó táncra. Addigra úgy érezte, mintha régi barátok lennének.

– Köszönöm, hogy olyan kedves volt a barátaimhoz, és nem úgy bánt velük, mint az oktalan gyerekekkel! – mondta Eleanor. Valóban, Alex úgy viselkedett, mintha csupa szellemes felnőtt között ülne.

– Magam is oktalan gyerek módjára viselkedem néhanapján – mosolygott a férfi. – Még ha ők felnőttek látnak is. Nem felejtettem el, hogy én is voltam fiatal; mennyire sértett, ha az idősebbek csak legyintettek rám, mint egy idiótára! Akkor én voltam annyi, mint az ön barátai, azok pedig, akik lekicsinyeltek, nem voltak idősebbek annál, amennyi most vagyok. Huszonegy évesen vonultam be. A háború gyorsan megvéníti az embert – tette hozzá halkan.

– Apám önkéntesnek akart jelentkezni. Negyvenéves volt, amikor az Államok beszállt a háborúba. Anyám nem akarta, hogy elmenjen, és különben is, apa túlkoros volt a fronthoz. Kapott valamilyen irodai beosztást, és sosem vitték át Európába, ami, azt hiszem, nagy csalódás volt neki.

– Ronda dolog a háború. Egy évet töltöttem Franciaországban. Gyalogsági tisztként szolgáltam. Szörnyű volt. Kölyökként mentem el, és férfiként jöttem vissza – mondta Alex halkán, az emlékekbe révedő tekintettel. A tánc véget ért, a férfi arca ismét felderült. – Remekül éreztem magamat önnel, Miss Deveraux. Remélem, élvezni majd első társasági szezonjának minden percét – mondta a férfi, és meghajolt. Eleanor kacagott.

– De mennyire hogy élvezni fogom! Remélem, találkozunk még valamelyik mulatságon! – A férfi nem válaszolt, noha ő is erre gondolt. Eleanor ment a barátaihoz, Alex megkereste a lány szüleit, és mielőtt távozott, köszönetet mondott nekik a csodálatos estéért. Olyan jól érezte magát, hogy az őt magát is meglepte. Évek óta nem mulatott ilyen pompásan. Már nem is emlékezett, Eleanor előtt kinek az első báljára hívták meg.

Alex Allen távozása után még jó sokáig tartott a multság. Eleanor addig táncolt, amíg csak úgy nem érezte, hogy már nem bírja tovább a lába. A legifjabbak valóságos hada várta, hogy hatkor felszolgálják a tartalmas reggelit, amely igencsak jót tett a másnapos fiataluraknak. Aztán, majdnem hétkor, véget ért a bál. A zenészek eltették a hangszereiket, a szolgálók, akik még akkor sem mozdulhattak el a helyükről, kimerültnek látszottak. Eleanor szülei hajnali kettőkor visszavonultak, átengedve a házat az ifjúságnak. A bál a búcsú percéig problémamentesen, botrány nélkül zajlott, mindenki illedelmesen viselkedett, kivéve néhány idősebb vendéget, akik valamivel többet ittak a kelleténél, de ők el is mentek haza.

Az utolsó vendég távozása után Eleanor felbalagott a főlépcsőn. Wilson rendületlenül várakozott a szobájában, hogy segítsen neki levetkőzni. Egy székben szunyókált, de abban a pillanatban felriadt, ahogy Eleanor belépett.

– Na, milyen volt? – kérdezte a várakozástól és az elragadtatástól ragyogó szemmel. – Áttáncolta az éjszakát a kisasszony?

– Át én. – Eleanor álmosan mosolygott, és kinyújtotta a karját, hogy a komorna levetkőztethesse. Wil-

son lefejtette róla az estélyit, aztán gyöngéden leemelte a lány fürtjeiről a fejdísz. – Tökéletes volt! – mondta boldogan Eleanor. Szemében még mindig ott kacagott az éjszaka bűvölete. – Életem legszebb éjszakája! – Pusztit nyomott Wilson arcára, és bebújt az ágyba. Wilson még el sem oltotta a villanyt és el sem hagyhatta a szobát a ruhával, amikor Eleanor már mélyen aludt.

Ez a bál nem csupán egy parti volt, hanem egyszerismind fontos beavatási rítus is: a felnőtt lét, az asszonyi élet kezdete. Erre gondolt Wilson is, amikor csendesen, mosolyogva becsukta az ajtót. Amilyen gyönyörű a kisasszony, biztos, hogy hamarosan férjhez megy. Hiszen ezért van ez az egész. Az első bál arra kell, hogy a jó családból való fiatal leányok férjet találjanak, és ez még 1928-ban sem változott.